

kunne vente en eller to Dage med at tage de paagjældende Bestemmelser. Og dertil kommer jo ogsaa, at efter Lovforslagets Forrifter skulle disse Epidemier af mindre farlig Bestaffenhed ikke komme ind under Lovens Bestemmelser, før det har viist sig, at de ere særlig ordartede og særlig udbredte. Altsaa der maa gaa en Tid efter Sygdommens Optraeden, inden det kan afgjøres, om den overhovedet har den Karakter, at den skal falde ind under Loven. Derfor tror jeg, at naar denne Myndighed til at træffe foreløbige Bestemmelser paa egen Haand bibeholdes ved de i § 2 første Stykke nævnte farlige Epidemier, kan man give Afkald paa dem med Hensyn til de andre. — Dernæst er der foretaget en Forandring i § 4, idet det nemlig i det andet Thing vakte en Del Betænkelse at give den foreslaaede Myndighed til at expropriere til Isoleringslokaler eller Epidemilokaler for de Syge. Man havde store Betæneligheder ved at gaa saa vidt. Der var stillet et Endringsforslag, som gik ud paa, at den Mand, hvis Hus eller hvis Bygning man saaledes tog i Brug uden hans Villie, skulde have Ret til at forlange, at det Offentlige afkjøbte ham Huset helt og holdent, idet man gik ud fra, at hans Interesser ellers vare for stærkt truede, og at han maaste i Reglen ikke vilde faae Erstatning for det videregaaende Tab, som ofte kunde flyde af, at ingen Mennesker i lang Tid vilde bo i en Veilighed, som havde været brugt til Sygehus. Imidlertid endte det med, at dette Endringsforslag, som iøvrigt var stillet af Udvalgets Flertal berneede, blev forkastet i Thinget, saa der kom altsaa for saa vidt ikke til at foregaa nogen Forandring i § 4. Derimod er der en anden Forandring foretaget, idet nemlig denne Myndighed til mod vedkommende Giers Villie at expropriere er bleven indskrænket til de under § 2 første Stykke omtalte farlige Sygdomme, saaledes at den ikke skulde finde Sted med Hensyn til de andre Epidemier, der kun, naar de ere særlig ondartede, skulle drages ind under Loven. Det Punkt er ikke uden Betænkelse, men paa den anden Side vil jeg dog heller ikke anse det for at være saa vigtigt, at man derfor skulde lade Loven strande. Jeg mener nemlig, at ved disse andre Epidemier vil det sjældnere være Tilfældet, at man behøver at stride til slige ekstraordinære Forholdsregler, og hvis det skulde være nødvendigt, ville de ikke være saa paatrængende, og man vil ikke behøve at gaa frem med saa stor Hurtighed, at det jo nok vilde være muligt at staffe sig med det Gode den Slags Lokaler. Naar der er fornøden Tid til at se sig om og vælge imellem flere, naar der er Tid til at affordere med ved-

kommende Gier om Bederlaget, vil det formentlig i de fleste Tilfælde nok være muligt ad frivillig Vej at staffe sig disse Lokaler. Det er i det Mindste det, man er henvist til at gjøre nu i disse Tilfælde, og hvormed man til Dato har hjulpet sig; derfor vil jeg heller ikke anse denne Forandring for at være af den Bestaffenhed, at den kunde være farlig for Loven. — I de øvrige følgende Paragrafer er der egentlig ingen Endringer, som jeg kunde finde mig foranlediget til paa dette Stadium at bringe frem. De Spørgsmaal, som jeg skal opholde mig noget ved, og hvor jeg nødes til at stille Endringsforslag, referere sig til § 22. Der er ganske vist en anden Ting endnu, som er indjat i Lovforslaget i Folkethinget, og som efter min Mening ikke er ønskelig. Det er nemlig Bestemmelsen om, at Loven kun skal gjælde til 1ste April 1893 og altsaa træde ud af Kraft, naar man ikke til denne Tid er bleven enig om enten at forlænge den eller at vedtage en anden. Det er en Bestemmelse, som jeg ganske vist ikke anser for heldig, men som jeg paa den anden Side heller ikke finder saa betænkelig, at man derfor skulde opholde Sagen, idet jeg nemlig gaar ud fra, at naar man først har faaet en saadan Epidemilovgivning, vil der nok danne sig en saadan almindelig Forestilling om Nødvendigheden af at have den Slags Bestemmelser, at jeg ikke kan tro, at man løber nogen Fare for den 1ste April 1893 at staa uden et saadant Vaaben i sin Haand. — De Punkter i Lovforslaget, med Hensyn til hvilke jeg nødes til at stille Endringsforslag, referere sig til § 22, første Stykke. Der har man nemlig i det andet Thing forandret det Forhold, hvori Staten skulde deltage i Epidemilovgifterne, derhen, at Statskassen skal bære de 3 Fjerdedele, medens Lovforslaget kun gik ud paa, at den skulde afholde Halvdelen. Dette Spørgsmaal er jo, som Enhver vil kunne se, Noget, som i Virkeligheden Finansministeren nærmest maa være raadig over, og det er i Genhold hertil, at Regjeringens Stilling til dette Spørgsmaal er den, at man ikke kan gaa ind paa noget Delingsforhold som det af Folkethinget foreslaaede og navnlig ikke kan gaa videre end dertil, at Statskassen udreder Halvdelen af de her omhandlede Udgifter. Det forekommer mig ogsaa, at det er et Tilbud fra Statskassens Side, som allerede i og for sig maa modtages med en vis Taknemmelighed; for vi maa jo ikke glemme, at Forholdet er nu det, at der slet Intet udredes af Statskassen. De Udgifter, som omtales i dette Lovforslag, og som ikke ville blive saa overordentlig meget større, fordi Loven kommer ud, maa jo nu bæres